

azzá váltam az előzetes tudatos észlelések hatására), így nekem fontos a gyakorlati „megfogása” a gondolatoknak, most pl. így. Nekem ettől válik l'art pour l'art tudományból hasznos(ítható) bölcsességgé.

Héjj Tibor a Sapientia Morálteológiai Tanszék oktatója (témája: „A keresztény, felelős vállalkozás”, és a Proactive Management Consulting Kft. Ügyvezetőjeként maga is vállalkozó.

DRYP

MIRŐL MI JUT AZ ESZEMBE

Még csak január végét morzsolgatom, de már a márciusi kerti naplóba próbálom beleélni magam. Mint a színházban. Legutóbb is jóslás-kockázat volt a mackó-barangolás írás, de mintha olvasták volna ezek a bundások is, valóban felbukkantak a nógrádi falvak környékén.

Mégsem próbálom kitalálni lesz-e árnyékuk néhány nap múlva – merthogy az asztalomon ma 28-át mutat a naptár – a portyázó medvéknek. Felénk most éppen összefüggő szürke égbolt borítja a tájat és időnként aprószemcsés hó is szitál belőle. A tegnapi napsütést cserélte le erre a homályra. Ettől még ugyan akadna tennivaló a kertben, például mákot is vethetne, aki szilvaérésre mákos gőzgombócot szeretne készíteni a saját terméséből. Mire ezek a sorok valamelyik elszánt olvasó (mármint az olvasásra elszánt olvasó) elé kerülnek, már elkésett a mákos tipp. Vetni ugyan később is lehet, de akkor már inkább a máktokbarkóké lesz az öröm. Minél korábban vetjük, no meg, ha az időjárás is segítségünkre jön, annál előbb virágozik a mák, így a máktokormányos májusra általában lekési a zsenge gubókat. Későbbi vetésből viszont kedvükre lakmározhatnak a haszontalan ormányosok. Az őszi vetésű máknál gyakorlatilag ezért nincs gond ezzel a kártevővel.

Mielőtt jobban belekeverednék a mákkárosítók közé – mert sorolhatnék még néhányat a máktokszúnyogtól kezdve a mákszár darázson át a mákgyökér ormányosig – inkább beszámolnék egy krumplis tanácskozásról. A

burgonya ültetése úgyis március közepén, végén lesz időszerű, éppen mire ezek a sorok napvilágot látnak.

Történt ugyanis, hogy jósorom úgy hozta, eljutottam Keszthelyre, ahol a Pannon Egyetem Agrártudományi Centrumának épületébe Burgonya ágazati fórumra hívta a Burgonyakutatási Központ e fontos növényünk termelőit. Egyébként is érdekelt a hazai krumpli helyzete, de az igazi indítékot számomra a meghívón szereplő felkért hozzászólók egyike jelentette. Nevezetesen a CBA beszerzési igazgatója. Elébe vágok a slusszpoénnak, mindenki eljött, aki a meghívón szerepelt – a mezőgazdaságért felelős államtitkár is – csak a CBA igazgatója nem. Előtte nap délután mondta le részvételét.

Mielőtt elmondanám miért is sajnáltam ennek a találkozásnak elmaradását, még egy zsörtölődésemről kell, hogy számot adjak. A fórumon meghívott előadóként az Országos Burgonya Szövetség és Terméktanács elnöke tájékoztatta a hallgatóságot (nyomatékkal írtam, hogy hallgatóság, mert senki nem méltatlankodott a hallottak után) amelyből megtudhattuk, hogy csökken a burgonya iránt a kereslet és az európai burgonyatermelőkkel sem tudunk versenyezni, ezért a termőterület is csökkeni fog. Kis túlzással mintha le is beszélte volna a termelőket a tavaszi ültetési szezonról. Mindezt egy talán rózsaszín optimizmussal előadott biztató államtitkári értékelés után. A sok szakmai előadást követően a termelőké volt a szó, akik a keszthelyi nemesítésű fajták termesztési tapasztalatait ismertették. Volt köztük egy dán gazda is, aki 1987-ben egy Balaton közeli községbe telepedett le és 17 ha-on termeszt a keszthelyi burgonyákat. Tájékoztatója valamennyi hazai termelő számára megszívlelendő üzenetet hordozott, miszerint a burgonya autonómiát fenn kell tartani, mert a magyar nemesítésű és a hazai természeti adottságok között sikerrel termesztendő fajták adják az itthoni ellátás biztonságát. Még azon sem kesergett, hogy az új földtörvény a 20 ha-os termőterületéből 3 ha-t szelt le. Kár, hogy addigra a terméktanács elnöke már eltávozott.

Az utolsó hozzászólásnak szánt tájékoztatót sem hallgathatom el. Ebből a burgonyafogyasztási szokásainkról készült statisztikai felmérésből megtudhattuk, hogy a megkérdezett vásárlók 67%-a magyar burgonyát vesz. Miért is? Mert a krumplit a magyar termék felirattal ellátott polcra emeli a kosarába. A CBA-ban – ahol mi is vásárolunk – bizony ezek zöme, ha a származási hely cédulát is elolvassuk, többnyire holland, osztrák, német, vagy éppen francia eredetről tájékoztat. Hazaira alig bukkantunk a magyar üzletlánc boltjában. És így volt/van ez olasz tormával, kínai babbal, kanadai lencsével, egyiptomi sárgaborsóval, hogy a chillei aszalt szilvát már ne is említsem. Persze lehet, hogy az egykor tőzsdén is jegyzett szatmári szilvából inkább pálinkát főznek a gyümölcsészek.